

"Cum historia pro securitate!"

**SZEMERE BERTALAN
MAGYAR RENDVÉDELMI-TÖRTÉNETI
TUDOMÁNYOS TÁRSASÁG**

✉ : H-2095 Pilisszántó, Boldog Özséb utca 26.

☎ : (+36/06-26) 337-975 ; @ : paradi.jozsef@gmail.com

Web: <http://www.szbmrtt.atw.hu>

A körlevelek megtalálhatók a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-Történeti Tudományos Társaság honlapján

Tárgy: *Edukatio*

**KÖRLEVÉL
(2022-478)**

Tisztelt Tagtársak, kedves Szimpatizánsok!

Ezúton tájékoztatlak Benneteket arról, hogy nemzeti rendvédelmünk objektív történelemszemléleten nyugvó művelésének és a feltárt eredmények oktatásban való hasznosításának a hagyományos egysége veszélybe került. A gondot konkrétan az a szellemiség okozza, amely az utóbbi évtizedek során a hivatástörténeti képzés terén is eluralkodott.

Nem csupán arról van szó, hogy e témakör a hivatásra történő felkészítés során nem kapta meg — sem a középiskolában, sem a felsőoktatásban — a szakterülethez méltó óraszámot. A hivatástudat ugyanis nem magától alakul ki, annak a hivatástörténeti képzés a természetes alapja. Amennyiben ez az alap gyenge, vagy különböző ideológiai befolyásoktól terhelten rozoga, akkor a hivatástudat sem érheti el a kívánatos szintet és szilárdságot.

Tudományos társaságunk és e sorok írója is úgy gondolja, hogy a nemzeti rendvédelmünket — amelyet megvalósító fegyveres őrtestületek személyi állománya, ha kell akár az élete veszélyeztetésével is köteles megvalósítani — nem szabad hagyni, hogy a szolgáltatás fogalomkörébe süllyesztyék. Álláspontom szerint a szolgáltatás lehet például az, hogy a fodrász milyen frizurát varázsol a randevúra készülő hölgy fejére, vagy az üzletbe betérő vevő milyen kiszolgálással találkozik stb. Természetesen fajsúlyosabb szolgáltatások is léteznek például az egészségügy terén, azonban ezek megvalósítóival a fegyveres ellenállás vagy erőszak felszámolása. Nem is lehet, hiszen „e feladat megvalósítására a katonailag szervezett fegyveres őrtestületek és a polgári fegyveres őrtestületek hivatottak szerte a világon. Ezen fegyveres őrtestületek szervezeti felépítése, a személyi állományuk felkészítettsége és felszereltsége. A vezetési stílusuk, hatásköreik stb. mind azt a célt szolgálja, hogy a rendet eredményesen védhessék. A katonailag szervezett fegyveres őrtestületek és a polgári fegyveres őrtestületek körén kívül eső különböző szerveződések pedig nem rendelkeznek olyan képességekkel, amelyek alkalmassá tehetnék a rend fenntartására.

Álláspontom szerint tehát a mindenkori társadalom biztonságát veszélyezteteti a rend védelmének és a különböző rendészeti tevékenységeknek (például építésrendészet, egészségügyi rendészet stb.) az összemosása. Napjainkban ez a felfogás a neoliberális szellemi körökre jellemző és az államról, illetve a nemzetről vallott felfogásukból következik. Sommásan szerintük a nemzet elavult történelmi kategória, az államot pedig éle kell építeni, vagy legalább is amennyire csak lehet legyengíteni. Ezek az elméleti tételek — amellet, hogy nyilvánvaló számárságok, egyben — veszélyesek is a társadalomra, a szabadságra, a fizikai és a szellemi

jólétre egyaránt, hiszen megvalósításuk egyenes következménye az anarchia volna.

A magyar nemzet XIX-XX. századi rendvédelme tulajdonképpen a rend fenntartására hivatott fegyveres őrtestületek története, amely ugyan kiegészült a haderő és a milíciák tevékenységével, azonban a döntő elemet mindenképp az állami fegyveres őrtestületek alkották. Ezek a testületek pedig — a magyarországi tanácsköztársaság és a pártállam kivételével — nemzeti szervezetek voltak, bár az úgynevezett kemény és puha diktatúra időszakában sem sikerült maradéktalanul száműzni a nemzeti jelleget a rendvédelmi testületekből.

Fontosnak tartom tehát, hogy — különösen a tisztikar utánpótlását megvalósító Nemzeti Közszolgálati Egyetemen — az oktatás nemzeti szelleme biztosított legyen, illetve az ideológiai preconcepciók helyett a történelmi igazság bemutatására, a magyar tapasztalatok ismertetésére kerüljön a hangsúly, a magyar kultúrközegtől idegen neoliberais rendfenntartási gyakorlatok népszerűsítése helyett.

Alláspontom szerint az ideológiai motiváltságú vágyaktól vezérelt képzés elavult, melyet a nemzet érdekeivel összhangban álló oktatásnak illik felváltania a rendvédelem-történet interpretálása terén is. Ez természetesen nem jelentheti azt, hogy — különösen a felsőoktatásban — a kifejtésre kerülő témáknak az eltérő fel fogású tudományos műhelyeknek a véleményei ne kerüljenek bemutatásra.

Értéktéletem szerint az etikus képzés elengedhetetlen része az objektív történelemszemléleten nyugvás, azaz a történelmi igazságot tükröző oktatás. Megítélésem szerint eljárt az idő a történelmi tényeket az ideológiai elvárásokhoz „igazító” képzés felett a magyar rendvédelem-történet oktatása terén is. Megítélésem szerint a magyar nemzet érdeke nem lehet más mint, hogy a nemzeti rendvédelmi fegyveres őrtestületek tisztikarainak leendő tagjai:

- kellő mélységű tájékoztatásban részesüljenek a hivatásuk történetéről;
- lehetőséget kapjanak a történelmi igazság megismerésére az ideológiai preconcepciók súlykolása helyett;
- az oktatás során a történelmi feldolgozások eredményei domináljanak a jog- és egyéb tudományok elvei és hipotézisei helyett;
- a rendvédelem-történeti oktatás ne szakadjon el nemzeti történelmünk folyamataitól, legyen — modern technikát is hasznosító — vonzó és gyakorlatorientált metodikát, valamint az érzelmi kötődés kialakítására való törekvést sem nélkülöző képzési forma;
- a hallgatók részesüljenek kellő motivációban arra vonatkozóan, hogy a tananyagot túlterjeszkedve is foglalkozhassanak szervezett és irányított formában is hivatásuk történetének a témaköreivel.

Nem állítom, hogy e néhány pontban sikerült volna a legtökéletesebben kifejtenem azt, hogy mire van szükség. Mint a témakör hajdani oktatójaként már csak nyugdíjas státuszból érzékelhetem a valós képzési helyzetet. Azt azonban mindenképp fontosnak tartom, hogy a hivatástörténeti képzést megvalósító oktatók rendelkezzenek hivatástörténeti ismeretekkel. Úgy gondolom, hogy ezt a képzést azoknak az oktatóknak kellene megvalósítaniuk, akik ilyen tartalmú tudományos fokozattal rendelkeznek, illetve hivatástörténeti munkásságot is létrehoztak. E téren a helyzet koránt sem rózsás. Számomra úgy tűnik, hogy de facto minden tisztról feltételezik, hogy a hivatástörténeti ismeretek kiforrott tárával rendelkezik

függetlenül attól, hogy milyen témakörben védte meg tudományos fokozatát. Ez azonban sajnos nem igaz.

A hivatástörténeti képzésnek — melyet ugyan , a hajdani terminológiával élve, döntően az úgynevezett szaktanszékek valósítanak meg — azonban mégis van egy oktatásszervezeti egysége. Ez a tanszék egyedülálló a magyar felsőoktatásban abban az értelemben, hogy a nemzeti rendvédelem-történetünk témakörének a művelésére szakosított több tanszék nincsen a trianoni határokon belül. Ennek a szervezeti egységnek az élére azonban olyan személy került, aki a néprajz-tudomány körében védte meg a magyar határok történetéről szóló Ph.D. disszertációját. Munkássága során publikált rendvédelem-történeti tartalmú művei pedig érdekes módon döntően olyan témákról szólnak, amelyeket mások korábban már megírtak, illetve vaskos tárgyi tévedésektől sem mentesek.

Álláspontom szerint ennyi negatívum egybeesése nem lehet a véletlen műve. Szándékosságot vélek felfedezni nemzeti rendvédelem-történetünk képzésének neoliberalis tartalommal való telítési igénye okán. Azt sajnos nem tudom megmondani, hogy a magyar nemzet visszakapja-e azon lehetőséget, hogy a fegyveres őrtestületek tisztikarának leendő tagjai objektív történelem szemléletű képzésben részesülhessenek. Pedig ennek a lehetősége az egyetemen biztosított volna, hiszen például 2021-ben védte meg Ph.D. disszertációját VEDŐ Attila „*A Magyar Királyi Csendőrség szervezetének és szolgálatának szabályozása 1881-1945.*” címmel, illetve 2022-ben került sor SZIGETVÁRI Oszkár „*A detektív tevékenység és a detektív szervezet gyökerei, kialakulása és fejlődése Magyarországon*” és MEZEI József „*A Belügyminisztérium III/II. Csoportfőnöksége által foglalkoztatott és szervezet által folytatott operatív ügyek elemző vizsgálata 1975-1985.*” című hivatástörténeti disszertációk műhelyvitájára. Mindhárom szerző rendőrtiszt, közülük két fő az egyetem munkatársa. Egyébként nem ők az egyetlenek, akik az elmúlt években a magyar doktori iskolákban rendvédelem-történeti tartalommal védték meg, illetve készítik jelenleg is a disszertációjukat.

A rendvédelem-történeti oktatás terén is megmutatkozik, hogy milyen bölcs döntés volt a Nemzeti Közsolgálati Egyetem létrehozása, hiszen ez a szervezeti keret teremtett bővebb lehetőséget arra, hogy az ifjabb generáció a korábbinál nagyobb létszámmal foglalkozhasson hivatása történetével a doktori disszertáció készítés által nyújtott lehetőségeket hasznosítva.

Talán még megélem, hogy egyszer majd a magyar rendvédelmi testületek tisztikarainak leendő tagjai elődjük tevékenységével az objektív történelemszemlélet talaján interpretáció által ismerkedhetnek meg. Az egyetemi képzési hivatástörténeti ága modernizálásának a szervezeti, szellemi és személyi feltételei ma már készen állnak „csupán” élni kell(ene) vele.

A magyar rendvédelem-történet művelése érdekében kifejtett tevékenységekhez mindenkinek eredményekben gazdag további munkát kívánok!

Pilisszántó, 2022. XI. 12.

Dr. PARÁDI József
a társaság elnöke